

סיפורי מעשיות – בוקר שבת קודש

בשבת קודש בבוקר בקידושא רבא דיבר מהר"י נ"י דיבורים נפלאים בסיפורי מעשיות של רבינו ז"ל בסיפור הבערגיר ועני מעשה י' דף רלו עיין שם.

פתח מהר"י נ"י, רבינו ז"ל ממשיך לספר: **ועל הים היה רוצח.** הים מרמז על 'ים החכמה' שזה עיקר התכלית של איש הישראלי שיזכה להתעמק בים החכמה ולהשיג השגות גדולות בעבודת השם יתברך. אבל על הים יש רוצח שהוא הס"מ שרוצה למנוע את האדם מלהגיע אל השגת ים החכמה.

והרוצח שמע, שנמצא יפת תאר כזו בעולם, וחשב לתפסה, כי הס"מ אורב על נשמות הגדולות ביותר, וכמבואר בכמה מקומות בכתבי האריז"ל (עיין פרי עץ חיים שער יציאת מצרים) "שהסמ"ך מ"ם מתלבש על הנשמות הגדולות דייקא".

אַף שֶׁהוּא לֹא הָיָה צָרִיךְ אוֹתָהּ, כִּי הָיָה סָרִיס, כִּי הַסִּטְרָא אַחֲרָא נִקְרָא סָרִיס עַל שֵׁם שֶׁהוּא עָקָר וְלֹא עָבִיד פֵּרִין (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כג); והוא אינו צריך נשמות ישראל לעצמו, כי אין לו שום הנאה מזה, רק שהוא מקיים ציווי השם יתברך להסית ולהדיח נשמה מישראל, והוא מקיים ציווי בוראו.

אַךְ חָשַׁק לְתָפְסָהּ כְּדֵי לְמָכְרָהּ לְאֵיזֶה מֶלֶךְ וְיִקַּח בַּעֲדָהּ הוֹן רַב, כי אחד מהסתת הס"מ הוא להפיל האדם בתאוות ממון, ולגרום אותו לרוץ אחר הממון והעשירות, ולבסוף לא נשאר בידו כלום, וכדאיתא בתיקוני זוהר (מהי"א תיקונים האחרונים) חייכית בהון בהאי עלמא, ולבתר קטילת לון; שהס"מ משחק עם האדם בזה העולם, ונותן לו עשירות, ואחר כך ממית אותו על ידי זה.

והתחיל להשתדל בזה. והרוצח הוא מופקר, והפקיר עצמו: אם יפעל יפעל, ואם לאו לאו; ומה יפסיד? כי הוא מופקר כדרך הרוצח. כי הס"מ נמשל לרוצח ממש שרוצה להרוג את האדם ולנתק אותו משורש נשמתו, והוא מופקר לגמרי ומוכן לעשות כל מה שביכולתו כדי להסית את האדם ולמונעו מלהגיע אל תכליתו.

והלך הרוצח וקנה סחורות רבות מאד מאד רבוי מופלג מאד. הסחורות הם המחשבות זרות ובלבולים שהוא מסית בהם את האדם, וגורמים לו בלבולי וסיבובי המוחין וכמו התרגום של 'סביב' הוא 'סחור'.

גם עשה צפרים של זהב, והיו נעשים באמנות, שנדמה, שהם חיים ממש (נאטירליך). כי הס"מ מסית את האדם על ידי הצפרים של הסטרא אחרא, שהם כנגד שני צפרים חיות טהורות של הקדושה המכוונים נגד ספירת 'הבינה והמלכות', כעין שני הכרובים על ארון העדות, שמשם יוצא הנבואה ורוח הקודש, ועל ידי שאדם מצפצף בקולו צפצופים קדושים של תורה ותפלה, אזי הוא עולה ומתדבק בשני צפרים חיות טהורות. אבל אם אינו שומר על דיבורו, אזי נתפס בתוך הצפרים טמאים של הסטרא אחרא, וזה גורם לו כל צרותיו, (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ג).

גם עשה שבלים של זהב, כי כמו שיש שבלים מצד הקדושה שהם השבע שבלים בריאות וטובות שבחלומו של פרעה (בראשית מא, ה) שהם מרמזים על תבואה, שמהם עושים פת שהוא עיקר חיי האדם, כמו כן יש השבלים של הסטרא אחרא שהם (בראשית מא, ו) הַ֙שֶּׁבַע שִׁבֳּלִ֔ים דַּקּ֖וֹת וּשְׁדוּפֹ֣ת קָדִ֑ים, שהם כלליות המדות רעות שגורמים לאדם לרדוף אחר תאוות עולם הזה, ולהתרחק מן הקדושה.

והיו הצפרים עומדים על השבלים, וזה היה בעצמו נדמה לְחִדּוּשׁ, שהצפרים עומדים על שבלים, ואין השבלים נשברים, כי היו צפרים גדולים (על כן היה חדוש). כי זה כלליות הדמיונות של הסטרא אחרא, שנדמה לאדם כאילו הוא עומד ושולט על מדות הרעים, אבל באמת לא יצא מן הקודש אל החול כחוט השערה, והמדות רעות עומדים ושולטים עליו.

גם עשה בתחבולות שנדמה, שהם מנגנים, ואחת היתה מכה ומקשקשת בלשונה, (שקורין גיקנאקט), ואחת היתה מצלצלת בפיה, (שקורין גישוישטשיט), ואחת היתה מזמרת. כי צפרים בקדושה הם צפצופים קדושים של תורה ותפלה, וכח הנגינה שמקרב מאד את האדם אל השם יתברך, וזה לעומת זה יש הצפרים של הקליפה שהם דיבורים רעים של לשון הרע ורכילות ודברים בטלים, וניגונים רעים של הרשעים שמרחיקים את האדם מאד מדביקות השם יתברך (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ג').

והכל היה בתחבולות, שהיו בני אדם עומדים שם בתוך חדר, שהיה על הספינה מאחורי הצפרים, ועשו כל הנ"ל אותן הבני אדם, ונדמה, שהצפרים בעצמן מנגנים, כי היו עשויים עם דראטין באמנות, עד שנדמה, שהם בעצמן עושין כל הנ"ל: כי זה כלליות כל הדמיונת של הסטרא אחרא, שעושים הצגות והופעות בכמה מיני טכנולוגיה שהכל באחיזת עינים ואין להם שום חיות כלל, הכל כדי לקחת את המח של האדם ולהכניס אותו בדמיונות של שוא ושקר, ואין אדם תופס שעוברים ימיו ושנותיו בדמיונות של שוא, ואין לו זמן לחשוב על תכליתו הנצחי ולעסוק בדברים אמיתיים שיביאו אותו אל חיי עולם הבא.

ובאמת אם היה האדם מתבונן היה מבין שכל הבריאה כולה מתנהגת על פי השגחתו יתברך, שהוא מנהיג את הכל וקורא אל האדם בכל מה שעובר עליו בחיים שזהו הסוד של א׳ זעירא של ויקרא, שמכל פרט ופרט של זה העולם, אפילו היותר קטן, שמבחוץ נראה כמו מקרה ומזל, אבל באמת גנוז בתוכו אלופו של עולם, שהוא האלף זעירא. ודייקא הא׳ זעירא הזאת שנראה קטן מאד הוא עיקר הקריאה אל האדם שיתקרב אל השם יתברך, ויבין מאד שכל מה שעובר עליו הוא לטובתו, וכדוגמת השטרות החשובות שכתוב בהם כמה מיני תנאים וחוקים שונים, ולבסוף יש דברים הכתובים באותיות קטנות מאד שרוצים להעלים אותם מעיני בני אדם, ובאמת מונחים בתוכם הדברים הכי חשובים, ואם היה אדם קורא אותם היה מבין מתוך השטר ענין אחר לגמרי, אבל מחמת שכותב השטר רוצה להעלים דברים אלו מעיני בני אדם, על כן הוא כותב אותם בכתב קטן, ומי שיש לו שכל הוא קורא את הכתב קטן ראשונה, ותופס מיד מה הוא פנימיות כל העסק הזה. וכמו כן הוא הלימוד של האותיות קטנות בתורה הקדושה שהם מלמדים אותנו לימודים מאד חשובים, וכמו האלף זעירא שבתיבת ויקרא שבתוכו מונח כל הצלחת חיי האדם, שידע תמיד שאלופו של עולם גנוז ומוסתר בתוך כל פרט ופרט של הבריאה, ואשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ומסתכל מיד על כל אותיות הקטנות, ומוציא מהם לימודים אמיתיים איך להתקרב אליו יתברך.

השם יתברך יזכינו לשמוע את קולו יתברך מתוך כל פרטי הבריאה וכמו שאומר רבינו ז"ל (שיחות הרן סימן נא) שמכל הדברים צועק כבוד השם יתברך, ועל ידי זה נזכה להתחזק בכל מה שעובר עלינו בחיים, ולמצוא רצונו יתברך תמיד, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית – סעודת רעוא דרעוין
פרשת ויקרא – תשע"ט

בסעודת שלישית סעודת רעוא דרעוין, דיבר מהר"י נ"י דיבורים נפלאים על פי דברי רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קנו) המדבר מהתלהבות וחמימות בעבודת השם יתברך.

פתח ואמר מהר"י נ"י רבינו ז"ל אמר (הזכיר קטע אחד מדברי רבינו ז"ל בתורה זו) שהעיקר לזכות לטהרת הלב, וְטָהֳרַת הַלֵּב הוּא, עַל - יְדֵי שֶׁמִּתְלַהֵב וּבוֹעֵר לִבּוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַל - יְדֵי - זֶה נִטְהָר הַלֵּב. כִּי נֶגֶד שֶׁנִּתְלַהֵב וְנִבְעָר לַעֲבֹרָה אוֹ לְתַאֲוָה רָעָה, חַס וְשָׁלוֹם, שֶׁמִּזֶּה נִטְמָא לִבּוֹ, נֶגֶד זֶה צָרִיךְ שֶׁיִּתְלַהֵב וְיִבְעַר לִבּוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְעַל יְדֵי זֶה יִטְהַר לִבּוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר ל"א): "כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֹא בָאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בָאֵשׁ", וּכְשֶׁיֵּשׁ לוֹ טָהֳרַת הַלֵּב, אֲזַי זוֹכֶה לְדַבֵּר בְּכָל פַּעַם דִּבּוּרִים חֲדָשִׁים, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ - הַקֹּדֶשׁ: עיין שם כל זה בדברי רבינו ז"ל.

והסביר מהר"י, שרביז"ל מגלה פה סוד נפלא איך האדם יכול לטהר ולהכשיר את לבו, כי הנה בגשמיות אם איזה כלי נאסר ונעשה טריפה יש דרך איך להכשיר אותו על ידי הגעלה ולבון וכו', אבל לבו של אדם ופנימיות מחשבתו איך אפשר לטהר ולהכשיר אותם? על זה מגלה רבינו ז"ל על ידי התלהבות וחמימות הלב מכשירים אותו כעין הגעלה ממש, וכמו שכתוב (בְּמִדְבַּר ל"א): "כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֹא בָאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בָאֵשׁ", כי 'כבולעו כך פולטו' שדברים לא טהורים נכנסו בלבו על ידי התלהבותו לדברים פסולים, ועל ידי שעכשיו מעורר לבו לחמימות דקדושה, על ידי זה עושה הגעלה וליבון אל לבו ממש, וזה סוד דברי דוד המלך ע"ה (תהלים נא, יב), "לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נָכוֹן חַדֵּשׁ בְּקִרְבִּי" איך אזכה ללב טהור ואהפוך את לבי לבריה חדשה ממש? על ידי שאחמם אותו בדיבורים קדושים לתורה ותפלה הבאים מיסוד האש, שהם יטהרו את לבי ויהפכו אותו לבריה חדשה ממש.

אבל עיקר עצת הס"מ וגונדא דיליה לקרר תבערת לבו של אדם, היינו כשבא לעשות עבירה חס ושלום, אזי הוא מסית אותו בהתלהבות של הסטרא אחרא, והוא מכשיל אותו במה שמכשיל אותו, ואחר כך כשרוצה להתגבר ולהלהיב עם דיבורי תורה ותפלה, ועם דיבורי תשובה, אז הוא מקרר אותו, וגורם לו קרירות עצומה, עד שאינו יכול לזוז כלל, וכדוגמת דבר קפוי שאינו יכול לזוז כלל, וכמבואר בדברי מוהרנ"ת ז"ל שעל כן יש גיהנום של אש ושל שלג, גהנום של אש מה שאדם מתלהב ומתחמם לעשות עבירה חס ושלום, וגיהנום של שלג נגד זה שאדם מתקרר מלהתעורר בתשובה, ומלחמם את לבו באש דקדושה, ועל כן על האדם לחזק את עצמו בכל עת, ואם ראה שהתגבר עליו

יצרו והתחמם לדבר עבירה חס ושלום, יזדרז מאד להכשיל ולהגעיל את לבו על ידי חמימות דקדושה, ולא יתפתה כלל אל הס"מ שרוצה לקרר אותו, ועל ידי זה יזכה ללב טהור וקדוש, ויהיה דבוק בו יתברך תמיד אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מהר"י נ"י את הענין לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (ויקרא א, א) "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר" ותיבת ויקרא כתובה עם אל"ף זעירא, (א קטן), ויש להבין מה מרמז לנו התורה הקדושה בזה, והנה על פי דברי רבינו ז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי אותיות ויקרא בלי האלף הוא אותיות ויקר לשון קרירות והצטננות, שזה מה שמפריע את האדם מלעבוד את השם יתברך שנתקרר ונצטנן מעבודתו, ואינו יכול לזוז כלל, כדרך דבר קפוא שאינו יכול לזוז כלל, ועיקר עצתו של האדם להמשיך לתוך קרירותו אלופו של עולם ויתחיל לדבר אליו יתברך עם דיבורים כגחלי אש, שזה יגרום לו ששלהבת לבו יעלה מאליו, וידַבֵּר בכל פעם דיבורים חדשים אליו יתברך, וזה הרמז באלף זעירא המחובר אל תיבת ויקרא, שזהו התיקון לאותיות ויקר, היינו לאדם שנתקרר ונצטנן מעבודתו, שימצא את אלופו של עולם בכל מה שעובר עליו ויתחיל להתלהב אל השם יתברך ולדבר אליו דיבורים חמים כגחלי אש.

וזה היה עוצם מעלת משה רבינו ע"ה שהיה מדבר אליו יתברך תמיד פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו (שמות לג, יא) "וְדִבֶּר הוי"ה אֶל מֹשֶׁה "פָּנִים אֶל פָּנִים" כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְשָׁב אֶל הַמַּחֲנֶה וּמְשָׁרְתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בִּן נוּן נַעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֹהֶל, והיה לו הכח לקרב כל נשמות ישראל ולהלהיב ולחמם את לבם אל דביקות השם יתברך, וכדאיתא במדרש רבה ריש פרשת השבוע (ויקרא רבה פרשה א' סימן ו') על הפסוק (משלי כ) "וכלי יקר שפתי דעת" לפי שהיתה נפשו של משה עגומה עליו ואמר הכל הביאו נדבתן למשכן ואני לא הבאתי אמר לו הקדוש ברוך הוא, חייך שדיבורך חביב עלי יותר מן הכל, שמכולן לא קרא הדיבור אלא למשה ויקרא אל משה, עיין שם. הרי המדרש פלא והפלא מאד, משה רבינו שהקהיל נשמות ישראל, וגילה להם כל פרט ופרט של בנינה וסידורה ולימד את כולם אופן הקמתה, והם הביאו לו את הכל, כמו שכתוב "וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה (שמות לט, לג) והוא בעצמו הקים אותם, אף על פי כן היה נפשו עגומה עליו, ואמר "הכל הביאו נדבתן למשכן ואני לא הבאתי", הרי זה עוצם ענוותנותו של הצדיק האמת משה רבינו ע"ה שעושה את הכל ונפשו עגומה עליו כאילו לא עשה כלום, וכמובא הרבה בספר הקדוש "נועם אלימלך" מהרב הקדוש הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע שזהו עוצם מעלת הצדיק שתמיד חושב שעדיין לא עשה כלום, ועדיין יש לו להתחיל להכנס בעבודת השם יתברך, אבל הקדוש ברוך הוא אומר למשה "חייך שדיבורך חביב עלי יותר מן הכל" שהדיבור הזה שאתה מדבר אלי בתוך אהל מועד פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו, שזה (ויקרא א, א) "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר" זה חביב עליו יתברך יותר מן הכל, כי הרי זה היה כל עיקר תכלית הקמת המשכן שיהיה מקום שיתגלה שם שכינת עוזו יתברך, ומי שיבוא שם יזכה לחמם את לבו ולדבר דיבורים חמים כגחלי אש לפני השם יתברך,

ולכן מובן למה סדר ויקרא מתחיל עם אל"ף זעירא, בתוך המילים "ויקרא אל משה" כי בזה מונח הסוד של גילוי שכינה ואיך הצדיק מעורר נשמות ישראל בחמימות והתלהבות אל השם יתברך, כי הוא ממשיך אל"ף זעירא בתוך אותיות ויקר, שהוא התקררות והצטננות, ופותח את לבם לדבר אליו יתברך בדיבורים חמים כגחלי אש, ובזה נטהר לבם בתשובה שלימה אליו יתברך, וזוכים לקבל לב טהור וחדש לגמרי, וזהו הסוד של שבת שהוא זמן של תשובה שהרי "שבת" אותיות "תשב", כי הוא עיקר זמן התשובה לחזור אל השם יתברך (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן עט), שאז אדם זוכה ומקבל דיבורים חמים לדבר אל השם יתברך ולשיר זמירות שירות ותשבחות אליו יתברך, וככל שאדם מקורב אל צדיק אמיתי שהוא בחינת שבת כל השבוע, וכמו שקראו לרבי שמעון רבן אנת הוא שבת דכולי יומא, כפי זה זוכה גם באמצע השבוע להתלהב ולהתחמם אל עבודת השם יתברך ומטהר את לבו באש דקדושה.

ובזה יובן דבר נפלא בתוך פרשת השבוע על הפסוק (ויקרא ה, כו) **"וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי ה' וְנִסְלַח לוֹ עַל אַחַת מִכֹּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לְאַשְׁמָה בָהּ"** ומובא בספר הקדוש "מאור ושמש" (ויקרא) שמעתי מהרב הקדוש רבינו מנחם מענדיל מרימנוב זי"ע, שהמנהג היה מקדם כשסיים הבעל קורא לקרות פרשת ויקרא שמסיימת "לאשמה בה" היו הקהל עונים אחריו ל'אל א'שר ש'בת מ'כל ה'מעשים ב'יום ה'שביעי שהוא ראשי תיבות "לאשמה בה", והוא פלא מה ענין קדושת שבת להפסוק הזה? אבל על פי הנ"ל מובן הענין מאד, כי עיקר הסליחה והתעוררות לתשובה מקבלים מן הצדיק שהוא קדוש בקדושת שבת כל השבוע, והוא מכניס התלהבות וחמימות דקדושה לתוך כל המתקרבים אליו, ולכן **"וכפר עליו הכהן ונסלח לו"** שהכהן שהוא הצדיק יש לו הכח לעורר אותו בתשובה ולמחוק ממנו מחשבות של אשמה שיש בקרבו שגורמים לו להתקרר מעבודת השם, כי מאשם את עצמו למה עשיתי כך ולמה עשיתי כך, ומחשבות אלו גורמים לו התקררות גדולה בעבודת השם, אבל מיד שהוא מתקרב אל הצדיק שמעורר אותו בתשובה שלימה שזהו קדושת שבת קודש, על ידי זה חוזר ומתלהב אליו יתברך מאד, וחוזר בתשובה **"עַל אַחַת מִכֹּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לְאַשְׁמָה בָהּ"** (ויקרא ה, כו) היינו על כל העוונות שגורמים לו רגשי אשמה, עכשיו על ידי התעוררות הצדיק נכנס בו אש דקדושה ומתחיל לדבר עם חמימות גדולה אל השם יתברך, ולכן שפיר מרומז בתיבות **"לאשמה בה" ל'אל א'שר ש'בת מ'כל ה'מעשים ב'יום ה'שביעי**, כי דייקא על ידי הצדיק נדלק בתוכו אש והתלהבות של שבת קודש, והצדיק מוסר לו סוד הדיבור, שהוא סוד **"ויקרא אל משה"** היינו הסוד איך משה מבטל הקרירות של הס"מ, וחוזר ומדליק לבו של אדם בהתלהבות דקדושה, וזה מרומז באותיות **"לאשמה בה"**, **'לאשמה'** הוא אותיות **'אל משה'**, שהוא הקשר לתחילת פרשת השבוע **ויקרא 'אל משה'**, ומרומז בתוכם אותיות **'מאש להבה'** ש'מאש להבה' של הצדיק נכנס בו חמימות דקדושה ומתחיל לבעור באש להבה אל השם יתברך.

וזהו דברי המדרש הנ"ל על הפסוק (משלי כ, טו) "וּכְלִי יְקָר שִׂפְתֵי דָעַת", שעל ידי שאדם זוכה לשפתיים של דעת כי תמיד מדבר אליו יתברך בהתלהבות דקדושה, על ידי זה הוא מהפך הקרירות לחמימות ומהאותיות קר"י שהוא על שם הקרירות, נעשה כלי יק"ר, ויש לו כלים יקרים לדבר אל השם יתברך בכל עת, וזהו הסוד המרומז בהפסוק (ירמיהו טו, יט) "וְאִם תּוֹצִיא יָקָר מִזּוֹלֵל כְּפִי תִּהְיֶה" שלהוציא יקר מזולל, ולהפוך קרירות לחמימות, "כפי תהיה" כמו שתרגיל את הפה שלך לדבר אל הקדוש ברוך הוא כך תהפוך את הקרירות לחמימות, ותזכה לדביקות אמיתי בו יתברך.

וחזר וקישר מהר"י נ"י את הענין לעניינא דיומא של פרשת זכור שזה היה כל קליפתו של עמלק (דברים כה, יח) "אֲשֶׁר קָרְךָ בַּדֶּרֶךְ" לקרר נשמות ישראל מעבודתם ולהכניס בהם בלבולים וספיקות (עמל"ק בגימטריא ספ"ק), ועל ידי זה מקרר אותם מעבודתם, והוא הבן בליעל שקופץ לתוך אמבטיה רותחת ואף על פי שהוא נכווה אבל קירר אותו לפני אחרים, כדאיתא בפירוש רש"י שם, כי זהו עוצם קליפתו הקשה, לקרר נשמות ישראל מהתלהבותם אל השם יתברך, ועיקר הדרך להנצל ממנו הוא על ידי התקרבות אל הצדיק שהוא בחינת משה שממשיך בתוך "ויקר" את האל"ף זעירא, ומבטל את הקרירות של עמלק הרשע, כי מכניס בהם דיבורים חמים כגחלי אש, עד שמקיים אצלם "אם תוציא יקר מזולל כפי תהיה" (שמות יז, יג) "וַיַּחֲלֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת עֲמָלֵק וְאֶת עַמּוֹ לְפִי חָרֶב" 'לפי חרב' דייקא, הינו על ידי החרב של הפה שהוא חרב התפלה, שמקודם היה 'פי חרב ויבש' ונתקרר לגמרי מלדבר אל השם יתברך, אבל עכשיו בכח של הצדיק שעומד על ההר ומלמד לנשמות ישראל לשעבד לבם לאביהם שבשמים, וכמו שכתוב "וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגָבַר יִשְׂרָאֵל" (שמות יז, יא) ואיתא בפירש תוס' יום טוב, ראש השנה פרק ג', שמשה רבינו היה מצביע בידיו על רום השמים, והיה מראה לנשמות ישראל שיכוונו את לבם למקום, ויתפללו אליו יתברך להנצל מעמלק, על ידי זה החלישו את עמלק לגמרי "לפי חרב" עם החרב של הפה שהוא חרב התפלה, וקיבל דיבורים חמים להתגבר על קרירותו של עמלק, ולהחלישו לגמרי.

וזהו הסוד של פורי"ם אותיות "פי רום" היינו שהפה שלי מרים אותי על כל אויבי ושונאי וגורים לי להתעורר משינתי ולהתלהב אל השם יתברך כי השינה הוא ענין של קרירות, וכמבואר בדברי רבינו ז"ל בתורה זו שעל כֵּן כְּשֶׁאָדָם יָשֵׁן צָרִיךְ לְכַסּוֹת עַצְמוֹ, כִּי מֵחֲמַת שהאדם נוֹחָה וּשְׁקֵטָה, אֵין לוֹ חֲמִימוּת; וזה המן הרשע אמר בלישנא בישא על נשמות ישראל (אסתר ג, ח) "יֶשְׁנוֹ" עַם אֶחָד מְפֻזָּר וּמְפֹרָד בֵּין הָעַמִּים" לשון של 'שינה' שהם ישנים מהתורה והמצוות, ונתקררו לגמרי מהתלהבותם וחמימותם אל השם יתברך, ולכן "וְלַמֶּלֶךְ אֵין שֹׁוֶה לְהַנִּיחָם", אבל מרדכי הצדיק ואסתר המלכה עוררו והקיצו נשמות ישראל משינתם, והדליקו תבערת לבם אל השם יתברך, וקבלו חג פורים – פי רום, שדיבורי פיהם הרימו אותם למעלה מכל שונאיהם, ואז נתקיים אצלם (אסתר ח, טז) "לַיְּהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה וְשִׂמְחָה וְשָׂשֹׂן וְיִקָר" ואמרו חכמינו הקדושים (מגילה טז:) 'ויקר אלו תפילין' שעכשיו 'ויקר' שהם אותיות 'ויקר' מן 'ויקרא' אל משה, שמקודם היה בחינת שינה והתקררות ועכשיו נתהפכו

לדביקות אמיתי בו יתברך, והם סוד התפילין שהם סוד הדביקות (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לח), וכפי שאדם זוכה להיות מקורב אל צדיקים ולשמוע את דיבוריהם, ולהכניס אותם בפנימיות לבו עד שמתעורר בדיבורים חמים אל השם יתברך, כן זוכה להמס קרירותו של המן עמלק כְּהֶמֵּס דּוֹנַג מִפְּנֵי אֵשׁ, וזוכה לדביקות אמיתית בו יתברך.

וזהו סוד כתר התפילין, כי 'יקר' בגימטרא ש"י שהוא חצי מן הכתר, (כת"ר בגימטרא פעמיים ש"י) בסוד עד חצי המלכות ותעש, כי כתר מלכות נחלק לשתים, כפי שאדם זוכה להתדבק בו יתברך בזה העולם ומקיים מצוות תפילין בחמימות גדול להשם יתברך, כן יש לו חצי המלכות שהם ש"י עולמות בעולם הזה ואחר כך עולה ומתדבק בחצי השני ויש לו כת"ר שלום שזהו סוד המשנה (עוקצין) עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות וכו', שנאמר להנחיל אהבי יש, כי כל צדיק וצדיק שדיבק את עצמו בו יתברך כאן בעולם הזה והתענג על נועם זיו השכינה שהם הש"י עולמות בחיים חיותו בעולם הזה, כן זוכה להמשיך על עצמו החצי השני של המלכות וזוכה לכת"ר שלם, וזהו מנהג ישראל קדושים שקורין את המגילה ביום הפורים מעוטרים בתפלין, וכשמגיעים אל הפסוק "לַיְּהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה וְשִׂמְחָה וְשָׂשֹׂן וִיקָר" (אסתר ח, טז) ממשמשין ונושקין את התפילין (כמובא בספר בן איש חי פרשת תצוה אות ט'), כי זה היה הנצחון של נשמות ישראל בפורים על קליפת המן עמלק, שהפכו את הקרירות לחמימות וזכו לדביקות אמיתיות של התפלין הקדושים.

השם יתברך יזכינו להמשיך עלנו קדושת ימים האלו ונזכה לשמוח בימי פורים בשמחה אמיתית, ולפעול בה כל משאלות לבינו לטובה, ולהגאל בגאולת עולם אמן ואמן.